

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1XObE/3/2023
Identifikačné číslo spisu:	8205202606
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádiová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8205202606.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádiovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej v exekučnej veci oprávnenej POHOTOVOST', s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnému G. V., trvale bytom H. X., R. X. Y., prechodne bytom V. XX, o vymożenie 756,82 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3Er/206/2005, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 26. februára 2014, č. k. 8CoE/10/2014-57, takto

rozhodol:

- I. Konanie o odvolaní oprávnenej z a s t a v u j e.
- II. Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.
- III. Dovolanie oprávnenej o d m i e t a.
- IV. Povinnému n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 20. apríla 2012, č. k. 3Er/206/2005-23 nepripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania a vyhlásil exekúciu vedenú na podklade notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia, za neprípustnú a zastavil ju. Konštatoval, že predmetná notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom pre exekúciu z dôvodu neplatnosti splnomocnenia, na základe ktorého bola spísaná, a preto súd prvej inštancie vyhlásil predmetnú exekúciu za neprípustnú, aplikujúc pritom ustanovenie § 57 ods. 1 písm. g/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení účinnom v čase rozhodovania súdu.

2. Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 26. februára 2014, č. k. 8CoE/10/2014-57 zamietol návrh na prerušenie konania, uznesenie súdu prvej inštancie vo

výroku o neprípustení vstupu vedľajšieho účastníka do konania zmenil tak, že jeho vstup do konania pripustil a vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení potvrdil podľa § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“).

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená dňa 28. apríla 2014 dovolanie, ktorom žiadala, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súčasne navrhla dovolacie konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243c OSP a čl. 267 tretí odsek Zmluvy o fungovaní EÚ. Podaním podaným dňa 29. apríla 2014 podala oprávnená, čo do výroku III. odvolanie a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnuté uznesenie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, konajúca zamestnancom (§ 429 ods. 2 písm. b) CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania je potrebné ako nedôvodný zamietnuť a dovolanie odmietnuť ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné (§ 447 písm. c) CSP).

5. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 CSP účinného od 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Najvyšší súd preto posudzoval prípustnosť podaného dovolania podľa právnej úpravy účinnej v čase jeho podania.

6. K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Oboer/174/2013, sp. zn. 3Oboer/58/2013, sp. zn. 3Oboer/148/2013, sp. zn. 6Cdo/323/2012 a sp. zn. 4Cdo/283/2012), na ktoré dovolací súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ však procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP, má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Z určujúceho hľadiska teda išlo zo strany súdov nižšej inštancie o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych a právnych predpisov, a nie o aplikáciu a interpretáciu európskeho práva. Dovolací súd vzhľadom na to návrh oprávnenej na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol (výrok II.).

7. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia o odmietnutí dovolania oprávnenej (výrok III.), dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 CSP stručne uvádza, že v danom prípade ide o obdobnú vec, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom, na základe skoršieho dovolania podaného tým istým dovolateľom, pričom bola v týchto konaniach podrobne riešená aj otázka prípustnosti a dôvodnosti dovolania. Ako príklad dovolací súd uvádza rozhodnutia vydané v konaniach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 3Oboer/254/2013, sp. zn. 3Oboer/294/2013, sp. zn. 3Oboer/296/2013, sp. zn. 3Oboer/346/2013, sp. zn. 6Cdo/323/2012, sp. zn. 3ECdo/64/2013, sp. zn. 4ECdo/6/2013, sp. zn. 5ECdo/100/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

8. Dovolateľka namietala aj skutočnosť, že v konaní vystupoval účastník, ktorý nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b) OSP), a to konkrétne vedľajší účastník na strane povinného, s poukazom na to, že v exekučnom konaní je vedľajšie účastníctvo vylúčené.

9. Spôsobilosťou byť účastníkom konania sa rozumie spôsobilosť subjektov mať práva a povinnosti, ktoré procesné právo priznáva účastníkom konania. Ide teda o procesnú subjektivitu. Túto spôsobilosť upravoval Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 19 tak, že ju má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva. Spôsobilosť mať práva a povinnosť majú aj právnické osoby (§ 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je právnickou osobou v zmysle ustanovenia § 18 ods. 2 Občianskeho zákonníka, má

všeobecnú spôsobilosť mať práva a povinnosti podľa hmotného práva, teda všeobecnú hmotnoprávnú subjektivitu. Ako vedľajší účastník na strane povinného teda v konaní nevystupoval účastník, ktorý nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

10. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že posudzovanie otázky prípustnosti vedľajšieho účastníctva v exekučnom konaní v predmetnom prípade neprichádza do úvahy, nakoľko o prípustnosti vedľajšieho účastníctva bol súd oprávnený rozhodovať v zmysle ustanovenia § 93 ods. 3 OSP len na návrh, ktorý však po vstupe vedľajšieho účastníka do konania žiadnym z účastníkov podaný nebol.

11. Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných vád tvrdených dovolateľkou (§ 237 písm. a), b) d), f) OSP) a nevyšli najavo ani iné vady konania uvedené v § 237 OSP, pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 OSP, dovolací súd podľa § 447 písm. c) CSP odmietol dovolanie oprávnenej ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

12. Keďže dovolací súd zamietol návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania a odmietol dovolanie oprávnenej ako neprípustné, je neopodstatnený tiež návrh oprávnenej na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia podľa § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016, sp. zn. 3Cdo/616/2015).

13. Najvyšší súd ďalej po predložení veci na rozhodnutie o odvolaní oprávnenej skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže vo veci konať a rozhodnúť.

14. Oprávnená podala odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu odvolacieho. Najvyšší súd uvádza, že: a) odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa, b) rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania, a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa (ale je rozhodnutím odvolacieho súdu), c) najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcim proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný podľa § 9 ods. 1 a 2 OSP a § 10 ods. 1 a 2 OSP v znení účinnom ku dňu podania odvolania, resp. § 12 a § 34 CSP v znení účinnom ku dňu rozhodovania najvyššieho súdu (rovnako vid' rozhodnutia najvyššieho súdu z 29. apríla 2013 sp. zn. 3OboE/1/2013 a z 18. júna 2013, sp. zn. 3OboE/25/2013).

15. Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávnenej nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil podľa ustanovenia § 161 ods. 1 a 2 CSP (výrok I.).

16. Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Povinnému ako úspešnému účastníkovi dovolacieho konania vznikol voči oprávnenej nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu povinnému v oboch konaniach preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, povinnému náhradu trov odvolacieho ani dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR ako R 72/2018).

17. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.